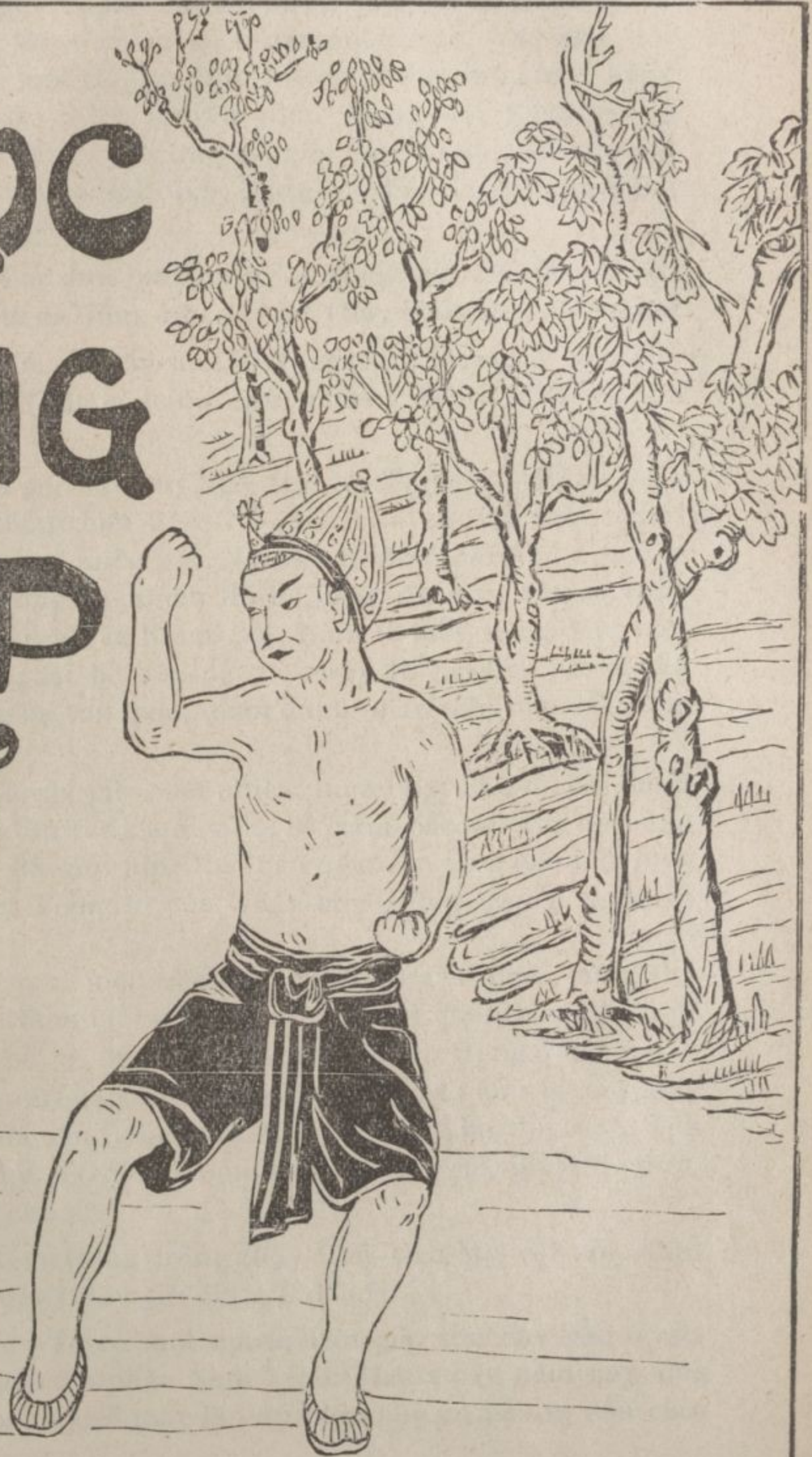

THIẾU - LÂM NỮ - HIỆP

(Võ-thuật kỳ - tình tiểu-thuyết)

NGỌC LONG NHẬP HẢI

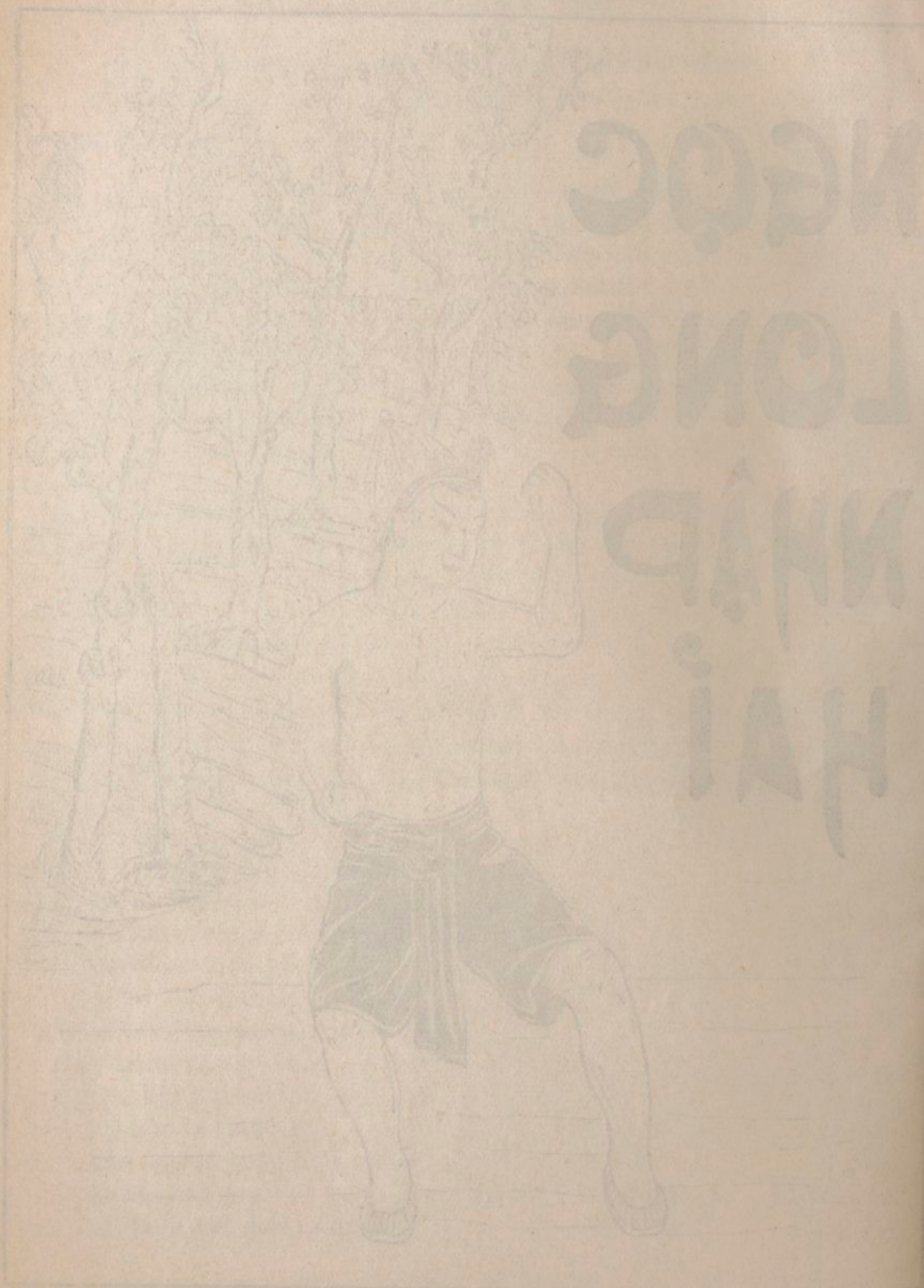

Éditions Minh - Phương, 13, Rue du Coton, Hanoi

PHỤ - BẢN

THIÊN - LAM - NHU - HIỆP

(Y-s-thuật lý-tính-tiến-thuyết)

Éditions Minh - Phuong, 13, Rue du Colon, Hanoi

THU - DAN

Quân-sĩ dạ ran, rồi hai tên mang ở trong khoang ra một đôi kiếm « Hòa-hợp uyên-ương ». Người con gái đứng dậy, cởi áo chiến bạch-tuyết, thì bên trong lộ ra bộ áo lợi nước mùi huyền. Tay cầm đôi kiếm, rún mình liêu một cái, tựa như bướm-bướm vung bay, nàng đã vụt tới bên cạnh chiếc thuyền nhỏ. Vung đôi kiếm, nàng thỏ-thẻ bảo Mộc-Giả rằng: con trâu già giỏi thật, không biết đường lui tới, giám cùng bọn ta đối địch. Người có biết Thập-tam-Hồng lợi-hại thế nào không?

Nghe xong, Mộc-Giả đưa mắt nhìn kỹ nàng một lát rồi nói: Ủi chao! Ta tưởng ai, té ra Hồng-nhi đấy à? Thầy cháu bây giờ ở đâu?

Nghe hỏi, người con gái lấy làm kinh ngạc, ngắm nghĩa Mộc-Giả kỹ-lưỡng, rồi nói: Thật là buồn cười chữa! Té ra Chử lão-bá đấy ư?

Nguyên người con gái này, họ Ngô, tên gọi Thập-tam-Hồng. Cha nàng là Ngô-đại-Khôn, biệt hiệu Nỗ-mục-kim-cương, một người trong bốn vị Kim-cương miền Bắc. Ngô-đại-Khôn ở bãi Ngũ-diêu, mé ngoài cửa bể Sơn-đông có nhiều đồn-đệ, sinh-nhai về đường thủy Chỉ được một con gái, tên là Kiếm-Bội. Năm 13 tuổi, nàng đem một trăm tên cướp ra ngoài bể Yên-đài để cướp 18 vạn tiền lương của nhà vua. Nàng cùng ba vạn quan quân đánh nhau trên mặt bể, ròng rã ba ngày ba đêm.

Kết cục quan quân bị giết chết nhiều, thua chạy. Từ đó oai-danh của Ngô-kiếm-Bội đồn vang một vùng bể Nam-bắc. Vì khi đó nàng mới có 13 tuổi mà đã giỏi như thế, nên người ta tặng cho biệt hiệu là Thập-tam-Hồng. Tiếng to của Thập-tam-Hồng truyền đi khắp mọi nơi...

Mùa xuân năm ấy, vì một việc đón cướp thuyền quan, cùng cha xảy ra sự bất hòa. Nàng một mình đem một đội quân tâm-phúc, đi một chiếc thuyền bể to, đến phía Nam kiếm ăn. Đóng ở ngoài đảo Sùng-minh, sông Tam-giáp được mấy tháng, nàng tiến vào cửa sông Tràng-giang, dần-dà đến Long-đàm. Khi nào nàng hạ thủ cướp của ai, trước hết phải tra xét, nếu là bọn tham-quan, ô-lại, thì mới cướp, nếu không thì tha cho đi.

Nhắc lại Thập-tam-Hồng trông thấy Chử-xích-My vội nói: Chử lão-bá ở đâu đến đây? Bây giờ định đi đâu?

Chử-xích-My nói: Ta có một người bạn già, xưa nay vẫn ở cửa sông Hạ-quan, thuộc địa-phận Nam kinh. Tháng bầy năm nay, ông ấy mắc bệnh ho, sai người mấy lần đưa thư cho ta, bảo ta đến chơi

trò truyện vài ngày. Khi ta đến, thì chẳng may ông ấy đã qua đời. Trong lòng phiền muộn, ta thuê thuyền về, hay đâu lại gặp cháu ở đây, thật là khéo quá! Cháu không theo thầy cháu làm việc ở mặt bể miền Bắc, mà lại một mình đến đây làm gì?

Thập-tam-Hồng chép miệng thở dài, nói: Chao ôi! Lão-bá chẳng hỏi thì thôi. Lão-bá hỏi đến việc đó khiến cho cháu uất-ức. Cha cháu là một người ham mê của quá. Bất luận tiền của nào cũng cướp lấy. Hồi tháng ba năm nay, quan tổng-đốc Lưỡng Giang là Quách-thụ-Trình đi thuyền bể đến Thanh-đảo, phải qua hải-phận bãi Ngũ-diều. Cha cháu nhất định sai cháu đi cướp của Quách đại-nhân. Cháu thiết nghĩ Quách đại-nhân là người nhân sâu đức trọng, yêu dân như con, ai biết cũng không nỡ cướp của ông ta. Cha cháu sai cháu đi, cháu có giải-bày vài câu. Thấy cháu không theo mệnh-lệnh, cha cháu nổi giận, mắng cháu là quân đại-ngịch vô-đạo. Nghĩ giận, cháu quyết bỏ tình nghĩa cha con, xuống độc-lập ở miền Nam.

Chủ-xích-My vội nói: Cháu khí-khái thật! Xong hãy nghe bác khuyên cháu một điều này: Thầy cháu tuy có chỗ nghĩ chưa tới, nhưng cháu là con, phải nên nhẫn-nại, để khỏi người ngoài chê cười.

Vả chẳng thầy cháu không có ba giai bốn gái gì, chẳng qua chỉ được một mình cháu coi như hòn ngọc trên tay. Nếu nay cháu giận mà bỏ đi, chẳng những thầy cháu buồn-bực, mà cháu tự nghĩ lại, hỏi lương-tâm xem có đáng không? Cứ như ý bác, thì cháu không nên một mình phiêu-lưu nơi đất khách, nên trở về nhà là hơn. Nếu về mà sợ thầy cháu trách-phạt, thì bác đưa về. Vậy cháu nghĩ thế nào?

Thập-tam-Hồng cười, nói: Phiền bác nói hộ với thầy cháu một nhờ: Nếu thầy cháu không đổi tâm-tính, thì cháu nhất định không về.

Nói xong, nàng đưa kiếm chặt cái dây buộc thuyền nhỏ làm đôi đoạn, rồi lấy ở trong lưng ra một cái còi, thổi mấy tiếng. Tức thì bọn thủy-thủ nhỏ neo kéo buồm.

Thấy đoàn thuyền bể đó đi xa rồi, Chủ-xích-My chỉ trông làn nước mênh-mông, chép miệng than vài tiếng, rồi đi vào trong khoang.

Nằm trong khoang, Kim-lộc-Trai lắng tai nghe biết rõ-ràng. Tuy Chủ-xích-My đuổi được bọn cướp rồi, nhưng Kim-lộc-Trai vẫn còn run sợ, bụng bảo dạ: « Nghe giọng lão này, lại là một anh bợm già. Vạn-nhất giữa đường nó giở quẻ thì biết làm thế nào ».

Nghĩ thế, Kim-lộc-Trai giữ gìn cẩn-thận, bề ngoài rất cung kính Mộc-xích-My, nên Mộc tiên-sinh vẫn trò-truyện vui cười, không có điều méch lòng. Thấy y chưa giở mặt gì, Kim-lộc-Trai mới yên dạ chút đỉnh.

Đi đường không sảy ra sự gì nữa. Hôm về đến Từ-châu, Kim-lộc-Trai mới thật hết áy-náy. Bụng bảo dạ: «Mộc-Giả này đã là một tay cướp già. Thế mà những đồ cồ trong thuyền mình đáng giá hơn 80 vạn, y lại không cướp, cũng là một việc kỳ-quái. Nhưng uống nước sông phải nhớ nguồn. Nếu không gặp được y làm bùa hộ-thân, thì mình đã bị người chết của mất, còn đâu đến giờ, vậy mình phải nên cảm tạ y hậu tình mới phải.» Nghĩ thế, liền mời Chử-xích-My về nhà, sai bày tiệc rượu, để báo tạ cái ơn cứu giúp.

Việc đời lắm nỗi éo-le. Vừa hay con gái Kim-lộc-Trai là Tĩnh-Phương ở nhà Vương viên-ngoại về. Trông thấy Tĩnh-Phương, Chử-xích-My giật mình, bụng nghĩ: «Trong thiên-hạ đâu mên-mông, nhưng người đẹp như con bé này, bây giờ mình mới trông thấy là một.» Nghe đến đó, trong trí-não Chử-xích-My bỗng nảy ra một cái ảo tưởng. Y nghĩ bụng: con gái mình bây giờ cũng đã nhớn, mà lại có chút bản-lĩnh, giá cùng với con bé này thành-hôn, thì thật là «châu-trần nào có châu-trần nào hơn».

Còn đương mơ-màng, thì bỗng nghe tiếng Kim-lộc-Trai bảo con gái: Tĩnh-nhi, mau lại làm lễ chào Mộc lão-bà!

Tĩnh-Phương thụt-tha lại trước mặt Mộc-xích-My, uốn lưng xuống lạy chào.

Xích-My nói: Thôi, thôi, không giám, xin miễn lễ cho, đừng làm thế, lão-phu không bằng lòng. Vừa nói, vừa quay hỏi Kim-lộc-Trai: cô này là lệnh-ái phải không?

— Vâng, tiểu-nữ đấy.

— Năm nay, cô em bao nhiêu tuổi.

— Cháu trông nhớn người, nhưng mà còn thơ ngây lắm, thực năm nay mới 15 tuổi.

— Thế a. Cũng giống như tiểu-tử. Cháu cùng một tuổi với lệnh-ái, nhưng người cao nhớn vạm-vỡ. Ai không biết, thì cho là đến ngoài hai mươi. Tiếc thay chúng tôi là người thảo-giã, chẳng giám với cao. Giá không, thì cùng với quý-phủ kết nghĩa thông-giao, há chả hay lắm sao!

Kim-lộc-Trai cười thầm, bụng bảo dạ : « Sao mày mơ-hồ thế ! Mày tưởng con ta mặt hoa da phấn thế này, lại lấy con thằng giặc-cướp ư ? Thật ẽnh-ương muốn ăn thịt vẹt giời ». Bụng nghĩ thế, nhưng cũng chiều nhờ, nói : Thật đáng tiếc quá ! Cháu đã gả cho người ta rồi...

Nghe nói thế, Tĩnh-Phương mặt đỏ như gấc, vội rảo bước vào nhà trong.

Thấy nói Tĩnh-Phương đã gả chồng rồi, Chử-xích-My, nhiệt-độ hi-vọng biến thành lửa oán-ghét, nhưng cố nén tâm, đứng-dĩnh hỏi : Lệnh-ái gả cho con nhà ai ?

— Gả làm cháu dâu trưởng cụ Thảng-minh-Cương ở phố Tam-nguyên trong thành đấy ạ.

Nghe xong, Chử-xích-My ngần-ngại, nghĩ thầm « Giá gả cho một nhà khác, thì có thể lập cách cướp được. Nhưng hay đâu lại gả cho nhà họ Thảng. Nghe nói nhà họ Thảng này giao-du rộng lắm, bất-luận phái nào, họ cũng có tình liên-lạc, mà nhất là đối với phái Thiếu-lâm lại càng mật-thiết. Vậy thì mình đại gì mà lại trêu vào tay « Đức-ông ». Nghĩ thế, thì sự mơ-tưởng của y liền tiêu-tán cả, và ngay hôm đó từ-biệt họ Kim về núi.

Sau khi về Chử-xích-My đem vẽ đẹp của Kim-tĩnh-Phương nói truyện với Thích-hô-Phong và Quan-độc-Thủ, nào vẽ hình, vẽ tiếng của Tĩnh-Phương từng ly từng tý một.

Khéo thay, Chử-gia-Bình lại ở bên cạnh, nghe biết truyện, lửa dục bốc lên, liền giấu cha, một mình lẻn tới Từ-châu.

Nhưng nhà họ Kim tường cao cổng kín, bất-luận người quen kẻ lạ, hễ Kim-lão có nhận tiếp, thì mới được vào. Vì thế, Chử-gia-Bình không vào được nhà họ Kim. Y liền mon men thăm hỏi những nhà lân-cận, thì ai cũng nói Kim-tĩnh-Phương tài giỏi như Đạo-Uần, vẽ đẹp tựa Tây-thi.

Chử-gia-Bình càng động lòng mơ-tưởng. Đêm đến, lẻn vào nhà họ Kim, tìm kiếm mọi nơi, trên gác dưới nhà, nhưng tuyệt không thấy bóng hồng đâu cả, xuýt nữa mắc phải cơ-quan bí-mật, bị người nhà họ bắt được. Thấy thế hoảng sợ, không dám lưu ở Từ-châu, Chử-gia-Bình vội vàng về Mông-sơn.

Việc đời nghĩ cũng hay : càng xa bao nhiêu, thì người ta lại càng muốn gần bấy nhiêu ; càng khó bao nhiêu thì lại càng muốn dễ bấy nhiêu ; càng cấp-bách bao nhiêu thì lại càng muốn thông-thả

bấy nhiêu. Vì thế mới sinh ra nhiều sự phiền não. Xem như Chử-gia-Bình đã biết Kim-tĩnh-Phương là gái có chồng rồi, mà lại còn cứ mơ-màng mò giăng dưới nước, hái hoa trong gương, đề tự làm ra khổ não, thì đủ rõ.

Sau khi về núi Mông-sơn, Chử-gia-Bình suốt ngày thở ngắn than dài, ăn ngủ không yên, người thờ-thần như gà phải cáo.

Một hôm, buổi chiều, Chử-xích-My thấy con yêu-giấu của mình mặt ủ mày chau, ra chiều buồn-bã, lấy làm lạ, nghĩ thầm : « Quái ! Con mình xưa nay chỉ là một đứa vui-sướng, không biết gì là phiền. Thế mà mấy hôm nay, xem ra có vẻ ủ-dột, hay có sự gì buồn phiền trong lòng chăng ? » Nghĩ thế, liền gọi hỏi, thì Chử-gia-Bình nói không có điều gì buồn phiền cả. Thấy nói thế, Chử-xích-My cũng thôi không hỏi lại gì nữa.

Mấy hôm sau, Chử-gia-Bình tinh-thần càng võ-vàng, nằm ly-bì trên giường không dậy được, làm cho Chử-xích My lo ngại, sai mời bao nhiêu thầy đến chữa. Thầy nào cũng bảo Chử-gia-Bình mắc tâm-bệnh, thuốc uống không thể khỏi được.

Thấy các thầy lang nói thế, Chử-xích-My liền cùng Thích-hô-Phong ở buồng riêng bàn định. Chử-xích-My nói : Cháu nó xưa nay có điều gì lo nghĩ phiền muộn đâu, mà mấy anh « lang băm » lại cứ nói « dựng đứng » là nó mắc tâm-bệnh ?

Thích-hô-Phong, bữu môi, nói : Phải đấy, phải đấy. Tôi xem bệnh của cháu, thì quá nửa là tại bác làm ra.

Chử-xích-My lấy làm lạ, nói : Cậu nói thế, tôi không hiểu ra sao. Bệnh cháu, mà cậu bảo tại tôi làm ra, thì thật lạ quá !

— Chết chữa ! Bây giờ bác hãy còn mơ-màng thế ư ? Bác có biết cháu bị khổ về bệnh gì không ?

— Tôi cũng chưa biết là bệnh gì cả.

— Thảo nào bác không tin nhời các ông lang là phải. Tôi xin nói bác biết : bệnh cháu chỉ là bệnh « tương-tư » đó thôi.

— Thôi, cậu đừng nói mơ-hồ, nó đi đâu mà mắc bệnh « tương-tư ».

— Hôm nọ, bác ở Từ-châu về, nếu bác không nói cái vẻ đẹp của Kim-tĩnh-Phương, thì làm gì đến nỗi mắc cái bệnh ma ấy ? Chỉ vì sau khi nó nghe bác nói chuyện rồi, không thể nén được lòng dục, nó liền đi ngay Từ-châu để thăm dò.

Lấy làm lạ, Chử-xích-My nói :

— Quái, nó đi Từ-châu bao giờ mà tôi không biết?

Thích-hô-Phong cười, nói: Đừng nói là bác, đến tôi cũng chẳng biết nó đi lúc nào! Khi nó về tôi mới biết là nó đã đi Từ-châu. Sau khi ở Từ-châu về, thì nó sinh ra ốm. Bây giờ muốn chữa bệnh nó, tất phải lấy được Kim-tĩnh-Phương cho nó làm vợ, thì mới được. Nếu không, tôi e nó vì Kim-tĩnh-Phương mà chết.

Chử-xích-My mới như người trong mộng vừa tỉnh, vội nói: A, thế ra Gia-Bình nó mắc cái bệnh ấy đó. Tưởng gì, chứ việc ấy thì dễ lắm. Đừng nói Kim-tĩnh-Phương, chứ cho đến Tây-trì Vương-mẫu, Đại-nội hoàng-nương, ta cũng có thể lấy cho nó được!

Nói đoạn, Chử-xích-My liền chạy lại buồng bệnh Chử-gia-Bình, gọi bảo: Con ơi, tâm-sự của con, cha đã biết rồi. Con cứ yên tâm, dậy mà ăn cơm cho chóng khỏe đi. Con mơ-tưởng nàng ấy, cha sẽ lo liệu cho con được vừa ý.

Chử-gia-Bình vàng vàng, giọng luôn miêng.

Chử-xích-My lại đến bàn kể với Thích-hô-Phong.

Thích-hô-Phong nói: Bây giờ bác đến đây phải dùng kế « tiên lễ hậu binh » mới được.

Lắc đầu luôn mấy cái, Chử-xích-My nói: Không được, không được. Giá chỉ một mình Kim-lộc-Trai, thì ta không coi ra gì. Nhưng y đã đính thân với nhà họ Thắng. Nếu ta nói rõ cho biết trước, rồi công-nhiên cướp Tĩnh-Phương đi, thì họ Thắng sao chịu dễ yên. Tôi thiết-tưởng đến đây, trước hết dò xem buồng ngủ của Tĩnh-Phương ở chỗ nào, rồi sau dùng thủ đoạn cướp đi là xong.

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

*Oanh chào, yến hát, em gái đùa anh cả,
Gió mát giăng trong, em chồng cứu chị dâu.*

Khi nhà họ Thắng biết tin, chẳng hiểu ai làm việc đó, thì không sinh-sự với ta. Nhưng tôi di chuyển này, công việc không thể một vài ngày xong được. Vậy cậu phải hết sức an ủi Gia-Bình cho

nó yên tâm, bảo nó rằng : chừng hơn một tháng thì tôi sẽ mang được ý-trung-nhân của nó về.

Nói rồi, Chử-xích-My xuống núi đi Từ-châu. Nghe nói cha đi lo liệu bắt Kim-tĩnh-Phương về cho, Chử-gia-Bình, bệnh tật tự nhiên khỏi cả.

Khi đến Từ-châu, Chử-xích-My thăm dò hơn mười ngày, mà không thể đến được chỗ buồng ngủ của Tĩnh-Phương. Y lấy làm nóng lòng sốt ruột, nhưng cũng không giám quyết làm liều, sợ hỏng việc.

Khéo thay, hôm đó nhằm vào ngày tiệc thọ 60 của Kim-lộc-Trai. Trong nhà làm cỗ bàn đề mời các họ hàng, bạn-hữu đến uống rượu mừng. Họ Thắng sai người mang lễ-vật chúc thọ đưa sang nhà họ Kim trước, rồi Thắng mình-Cương đưa các cháu sang sau mừng thọ.

Biết họ Kim là chỗ chí-thân của họ Thắng, bọn Lăng-đạo-Tĩnh, Lỗ-côn-Luân, Thông-Tuệ, Cao-thực-Thánh, Tào-phi-Yến, Kinh-sơn-Ngọc. cũng cho đưa đồ lễ sang Kim-phủ đề bái thọ.

Được một lát, tiệc bày ra. Khách liền ông thì ngồi ở nhà Bách-khách đằng trước, còn khách liền bà thì đi lại nhà Bách-hoa ở đằng sau. Thắng-tam-xuân, Thắng-kính-Thu và Thắng-nại-Đông đưa Cao-thực-Thánh và Tào-phi-Yến đến ngồi vào bàn nhất. Một lát, Tĩnh-Phương, trâm cài lược giắt, cùng với hai vị tiểu-thư nữa, người họ, tha-thướt bước ra, bồi tiệc. Bọn Phi-Yến đứng rậy chào, nhường chỗ ngồi. Thực-Thánh cười hỏi Tam-Xuân : Một vị tiểu-thư trong ba người đó là bà-chị dâu chưa cưới phải không ?

Tam-Xuân tủm-tủm cười, gật đầu mấy cái.

Tào-phi-Yến cười, nói : Anh Thụy-Kỳ tốt số thật ! Người đã đẹp như thế kia, mà lại còn hay chữ vẽ giỏi nữa. Đừng nói gì một phủ Từ-châu không tìm được một người thứ hai như thế nữa, mà cho đến cả tỉnh Sơn-dông này cũng khó tìm được !

Nghe nói thế, Kim-tĩnh-Phương then, đôi má đỏ hồng, cúi mặt xuống, không giám nhìn ai nữa. Kim-thái-thái cùng với các phu-nhân các quan văn võ trong bát ngồi ở bàn thứ hai, thấy thế đều bật cười. Kim-thái-thái cười nói với Lý phu-nhân rằng : Cháu nó cả then lắm. Hễ ai nói đùa một câu là then đỏ mặt lên.

Lý phu-nhân cười, nói : Ấy các cô con gái chưa về nhà chồng đều có cái tính hay then thế...

Năm Mới

HIỆU MINH-PHƯƠNG

xin có mấy lời kính
chúc chư quý-vị độc-giả
được vạn sự khang thái và
xin có mấy lời thanh minh
để các ngài rõ: vì sự bất
dắc dĩ, thợ nhà in đều nghỉ
Tết, ra giêng mới làm việc.
Vậy các thư tiểu-thuyết
xin tạm đến số này thì nghỉ
Tết, qua giêng vào ngày 7,
8, sẽ lại xuất-bản nhiều pho
truyện rất quý và tiếp theo
các truyện đã ra. Chúng
tôi xin làm việc mỗi ngày
càng tăng tiến không giám
để phụ lòng các quý-vị.

**CUNG CHÚC XUÂN HY
MINH-PHƯƠNG**

Imp. Trung-Bac Tân-Van, Hanoi

*Certificat conforme au tirage s'élevant à Deux mille exemplaires
Hanoi le 19 Janvier 1936
L'Imprimeur
A. Khanh*